

АТОМНИК АУКРАЇНИ

№40 (1035) 8 жовтня 2020 року

Заснована 1 грудня 2000 року

ГАЗЕТА ПРОФЕСІЙНОЇ СПІЛКИ

ПРАЦІВНИКІВ АТОМНОЇ ЕНЕРГЕТИКИ ТА ПРОМИСЛОВОСТІ УКРАЇНИ

ЗА МАТЕРІАЛАМИ ФОРУМУ «АТОМІС MARATHON 2020»

7 ЖОВТНЯ — ВСЕСВІТНІЙ ДЕНЬ ДІЙ ЗА ГІДНУ ПРАЦЮ

НЕ ЛИШЕ У «ДЕНЬ ДІЙ» ДІЄ АТОМПРОФСПІЛКА

Всесвітній день дій за гідну працю відзначають 7 жовтня. Його було встановлено Міжнародною конференцією профспілок 2008 року. І відтоді щороку в цей день профспілки в усьому світі своїми заходами (діями) нагадують урядам і роботодавцям про необхідність створення гідних умов працівників. Та дієва профспілкова організація діє повсякчас! Такою є Атомпрофспілка, створена у 1992 році, практично одразу після проголошення Незалежності України. І важко перелічити усі заходи і напрями діяльності, які вона реалізує.

У цілому діяльність Атомпрофспілки планується на підставі стратегії розвитку організації. Це «Програма дій Профспілки працівників атомної енергетики та промисловості України на період до 2022 року».

Чільне місце у роботі профспілок відводиться колективно-договірній та правовій роботі. Ведення переговорів із соціальними партнерами, укладання колективних договорів, галузевих угод, розширення гарантій діяльності Атомпрофспілки на підприємстві є захисним механізмом недопущення погіршення умов праці, необґрунтованого скорочення робочих місць, відпливу кваліфікованих працівників. Атомпрофспілка контролює додержання владою законодавства про працю та охорону праці.

У разі неможливості вирішити питання з владою «мирним шляхом» профспілка вдається до проведення акцій протесту. Організуються вони профспілковими комітетами і ЦК профспілки в атомних містечках та під стінами Кабінету Міністрів. Потреба у проведенні таких заходів стала поштовхом до заснування Атомпрофспілкового Фонду солідарності. Сам факт наявності коштів у цьому фонді служить певною запорукою уникнення трудових конфліктів.

Цього року така акція протесту відбулася 15 січня у зв'язку з перенесенням розгляду Комітетом Верховної Ради з питань соціальної політики України законопроєкту «Про працю». 19 серпня за ініціативи Атомпрофспілки України відбулася попереджувальна акція протесту працівників ДП НАЕК «Енергоатом» з метою перегляду державної політики щодо генеруючої Компанії.

Поточні проблеми, як первинних організацій, так і окремих працівників на підприємствах і в організаціях, що перебувають у зоні впливу профспілки, допомагає розв'язати правова служба Атомпрофспілки. Правознавці і фахівці з охорони праці є представниками Атомпрофспілки на місцях. Забезпечення правових і трудових гарантій вимагає крім ерудиції і практичного досвіду обізнаності з новинками у законодавстві, тому профспілкою організуються відповідні семінари і навчання.

ЦК Атомпрофспілки організовує освітні проєкти не лише для фахівців великих ППО підприємств атомно-промислового комплексу, а й невеликих первинних профспілкових організацій національних природних парків, заповідників, держінспекцій з екології та природних ресурсів, воєнізованих гірничорятувальних загонів тощо.

Фахівці, відповідальні за роботу з документами у первинних та об'єднаних організаціях Атомпрофспілки, бухгалтері також постійно підвищують ефективність своєї роботи завдяки організованому профспілкою навчанню.

2019 року Атомпрофспілкою започатковано Колегіум — освітній проєкт, що проводиться з метою розвитку профспілкових компетенцій молодих членів організації, розвитку менеджерських якостей молодих лідерів.

Одним з важливих напрямів діяльності Атомпрофспілки є робота з громадськими радами при центральних органах виконавчої влади. (Закінчення на 2-й стор.)

Доставка пенсій і зобов'язання не для всіх

Фінансування робіт, що виконуються на Чорнобильській АЕС та у Чорнобильській зоні відчуження, повністю здійснюється за рахунок Державного бюджету України. Однак «чорнобильським» підприємствам, починаючи з 2006 року, жодного разу не було виділено у повному обсязі необхідне фінансування. Як наслідок, з не залежних від них причин, підприємства через брак фінансування змушені порушувати пенсійне законодавство, спрямовуючи кошти передусім на оплату праці та виконання програм із забезпечення ядерної та радіаційної безпеки. Пенсійний фонд при-

мусово стягує заборгованість у судовому порядку, і рішеннями судів позови ПФ задовольняються у повному обсязі. Розмір відшкодування ПФУ цих витрат щороку збільшувався. А після «осучаснення» пенсій з 1 жовтня 2017 року таке відшкодування стало непосильним тягарем для підприємств зони відчуження. Про намагання профспілки вирішити це питання, а також про невиконання домовленостей соціальними партнерами йшлося на Пленумі ЦК Атомпрофспілки, що відбувся у рамках Форуму «Atomic marathon 2020» 20 вересня 2020 року.

Доставка пенсій: оминати проміжні інстанції

«Це проблема, яка нас переслідує з року в рік і не знаходить системного вирішення, — з виступу Голови первинної профспілкової організації ДСП ЧАЕС Максима Орлова. — Робота у зоні відчуження, умови праці якої є особливо шкідливими, передбачає низку пільг і гарантій з боку держави і пільгову пенсію за віком. Згідно із законом, підприємство має сплачувати Пенсійному фонду всі витрати на доставку і виплату пенсій. Якщо це підприємство веде прибуткову діяльність, випускає продукцію, ці витрати відносяться на валові витрати, відповідно, входять у собівартість продукції, підприємство виплачує ці гроші до Пенсійного фонду зі свого обороту. У нас інша ситуація — ми повністю фінансуємося з державного бюджету. Нас з року в рік недофінансують, і ми повинні самостійно розділити, на що насамперед спрямувати кошти: на зарплатну плату, на комунальні платежі, технологічні потреби тощо. Через недофінансування підприємств зони на Пенсійний фонд постійно не вистачає грошей. Це проблема для колективу, бо якщо Пенсійний фонд подає до суду, через рішення суду ці гроші списуються з рахунків підприємства і, відповідно, персонал залишається без зарплатної плати, без основного запобіжника соціального захисту.

Тому питання розрахунків з Пенсійним фондом необхідно вирішити на законодавчому рівні передусім. Наприклад, як це вирішили колись для себе шахтарі. Причому, незалежно від форми власності шахт, держава виплачує за доставку пенсій шахтарям безпосередньо з державного бюджету, оминаючи усі проміжні інстанції. А в нас ситуація така: гроші заходять з бюджету спочатку в міністерство, затим — в агентство, а вже потім — на підприємства. І тільки після того вони сплачуються до Пенсійного фонду. Питання — навіщо усі ці інстанції? Ми стільки років лобували розробку законопроєктів з народними депутатами. Сьогодні є такий законопроєкт, і ми хотіли б, щоб цього року Верховна Рада розглянула і прийняла відповідний закон. Щоб урешті-решт вирішилося питання спрямування відповідних коштів на виплату і доставку пенсій безпосередньо Пенсійному фонду, оминаючи всі проміжні інстанції. Буде соціальний захист для колективу, оскільки дамоклів меч над нами вже не висітиме». (Закінчення на 2-й стор.)

АТОМПРОФСПІЛКА УКРАЇНИ: НА ЗАХИСТІ ЗАКОННИХ ПРАВ ТА ІНТЕРЕСІВ СПІЛЧАН

Спільно опрацювати усі пропозиції

З 7 по 10 жовтня на базі Національного природного парку «Гуцульщина», що у м. Косів Івано-Франківської обл., проводиться семінар-нарада для представників первинних профспілкових організацій та адміністрацій природоохоронних установ, трудові колективи яких входять до складу Атомпрофспілки України.

Напередодні цього, вже щорічного навчання, заступник Голови Атомпрофспілки України Павло Прудніков зустрівся із заступником міністра Міністерства захисту довкілля та природних ресурсів України Олександром Краснолуцьким, щоб визначити позиції щодо Галузевої угоди, яка була укладена між Атомпрофспілкою України та попереднім Міністерством екології та природних ресурсів України, термін дії якої спливає у 2020 році. Є необхідність розпочати роботу з обговорення і збору пропозицій по Галузевій угоді на наступний період.

«Ми домовилися, що на семінарі-наradі спільно опрацюємо усі пропозиції. Буде звернення представників природоохоронних установ щодо продовження дії Галузевої угоди, — каже Павло Вікторович. — Вона потріб-

на нашим працівникам для укладання колективних договорів, для дотримання законодавства у сфері праці національних природних парків та заповідників. Я зустрівся також і з держсекретарем міністерства Євдокією Яровою, запросив її взяти участь у нашому важливому заході».

Заступник міністра був дещо здивований, дізнавшись, що велика кількість установ природно-заповідного фонду є організаційними ланками Атомпрофспілки України. Павло Прудніков розповів йому про історію тісної співпраці, яка розпочалася з екологічним міністерством та профспілкою атомників ще наприкінці 90-х років. А зараз Міндовкілля переймається ще й радіаційною безпекою, адже Державне агентство з управління зоною відчуження входить у його підпорядкування. За словами заступника Голови Атомпрофспілки, «парки — це певний екологічний проєкт нашого внеску в зелену Україну. За останніми визначеннями, атомна енергетика — це екологічно чиста енергія у всьому світі. І в цьому — перетинання наших позицій та інтересів у співпраці».

Не міг не торкнутися Павло Прудніков у розмові з Олександром Краснолуцьким і животно-петних проблем, що виникли у НПП «Північне Поділля» та «Вижницький». З обох організацій надходять до Міністерства захисту довкілля скарги на їхніх нинішніх директорів. І якщо в першому випадку по допомогу звертається профспілкова організація, вказуючи на суттєві порушення директором Андрієм Кийком законодавства про працю, про колективні договори та угоди, про професійні спілки, то у «Вижницькому» ситуація діаметрально протилежна — там треба захищати в. о. директора Віталія Стратія, який приступив до виконання обов'язків у січні поточного року і намагається навести порядок у колективі, припинивши незаконні рубки лісу, тінюві обгородки, які розквітали пишним цвітом за часів його попередника.

Заступник міністра пообіцяв, що найближчим часом до обох парків виїдуть комісії для перевірки фактів. А вже потім будуть прийняті відповідні рішення.

Користуючись нагодою, Павло Прудніков від імені Атомпрофспілки вітає з 15-річчям первинну профспілкову організацію працівників апарату Міністерства захисту довкілля та природних ресурсів України і особисто голову профкому Наталію Кузьменко з цим ювілеєм, сподівається на подальшу плідну працю.

ЛИСТ ДО РЕДАКЦІЇ

Нічого не бачу, нічого не чую...

Нещодавно газета «Атомник України» (АУ) опублікувала мою статтю «Епідемія короткозорості» щодо підвищення тарифів на газ для населення за серпень і вересень 2020 року майже на 83% (до речі, до цього часу деякі аналітики продовжують називати цифру 45%). Одночасно я зробив запит в урядовий контактний центр та просив направити його до антимонопольного комітету. Нещодавно я отримав відповідь з антимонопольного комітету, якою незадоволений та глибоко обурений бездіяльністю цієї державної інституції.

Замість того щоб перевірити викладені мною факти про необгрунтоване підвищення тарифів по всій території України, антимонопольний комітет на цілу сторінку роз'яснює мені про свої функції, а потім рекомендує (якщо я маю відповідні документи) звертатися з заявою до державних органів. Така відповідь нагадала мені слова однієї пісні: «нічого не вижу, нічого не слышу,

нічого нікому не скажу...» Як можна не побачити змову учасників газового ринку, маючи такі факти:

1. У середині серпня одночасно в усіх областях України ціна на газ підскочила на 50% (з 3 до 4,5 грн за один метр кубічний).

2. Другого вересня ціна на газ для населення зросла з 4,5 до 5,5 грн за один метр кубічний (маючи друзів однокурсників по університету в

різних областях України, я встановив, що ціни піднялися на одну і ту ж величину у Житомирській, Рівненській, Одеській, Запорізькій, Дніпропетровській областях). Тобто ціна на газ «стригнула» за два місяці на 83%.

3. З якогось дива з 1 липня оператор ГТС збільшив майже на 10% ціну за транспортування газу, і теж по всій території України.

Де ж той ринок, за яким наче стежить антимонопольний комітет? Коли я закупляю на зиму цибулю, то чітко бачу на ринках міста різні ціни за 1кг: від 3,5 до 6 грн. Це ринок. А коли по всій території країни одна і та ж завищена ціна на газ, то це — змова. Шкода, що антимонопольний комітет цього не побачив. І щодо документів, які підтверджують про змову учасників газового ринку. Навіщо тоді мені,

пересічному громадянину, такий державний інститут, як антимонопольний комітет?

У світі є страхова морська фірма Ллойда, яка видає у тому числі дозволи на підйом з дна моря затонулих кораблів. Вона діє за принципом: «немає підняття на поверхню затонулого судна — немає й винагороди». Ось так повинно бути і в роботі антимонопольного комітету: немає розкритих порушень — немає й винагороди. А поле діяльності для роботи комітету в Україні величезне: і тарифи, і ціни, і ті злочасні температурні газові коефіцієнти, і багато чого іншого. Було б бажання працювати!

В.Г. КІСІЛЬОВ,
ветеран праці ДНВП «Цирконій»
м. Кам'янське

ПОЕТИЧНИМ РЯДКОМ

ЗАЛИШАЮСЬ АКТИВНИМ «БАГНЕТОМ»...

Невпинно плине часу лік,
Роки складаються з годин.
І ось прийшов «поважний вік»,
Та я себе вважаю молодим.
Як джерело податків
Давно я вибрав урядові
квоти.
Не для зарплати і достатків
Я часто подумки вертаюся
до роботи.
І за час, що відведено скільки,
Від проблем не закрийся
наметом:
У великій родині Профспілки
Я активним залишусь
багнетом
В. КІСІЛЬОВ

ВСЕУКРАЇНСЬКА МІЖГАЛУЗЕВА СПАРТАКІАДА

ПЕРВОЕ МЕСТО В КОМАНДНОМ ЗАЧЕТЕ У АТОМЩИКОВ!

На спортивних площадках уютной черноморской базы отдыха «Парадиз», расположенной в курортном поселке Коблево, на северном побережье Черного моря на границе Одесской и Николаевской областей, проведена Всеукраинская межотраслевая спартакиада трудящихся, в которой успешно выступила сборная команда Атомпрофсоюза Украины. Итог: четыре командных приза, шесть золотых, две серебряные и бронзовая медаль в личных соревнованиях. Первое место в командном зачете!

году он был первым в беге на 100 м, а затем еще трижды побеждал на своей коронной дистанции. Среди представителей силовых видов спорта более десяти завоеванных медалей у желтоводца Василия Шостака. Побеждали и становились призерами пловцы, шахматисты, гиревики... А среди представителей игровых видов спорта пять раз чемпионами спартакиады становились волейболисты.

Нынче в копилке нашей сборной более ста медалей

Немного истории. Впервые Спартакиада трудящихся Украины была проведена в Киеве, на стадионе «Спартак», в августе 1991 года и ее участниками были представители трудовых коллективов украинских профсоюзных объединений — горняки, металлурги, железнодорожники, атомщики, авиаторы, текстильщики, представители многих трудовых профессий, поэтому ее часто называют рабочей. Нынешняя — особенная, двадцать пятая по счету, а для нашей сборной она была двадцать третьей.

Впервые атомщики приняли участие в форуме украинского рабочего спорта осенью 1997 года. Дебют оказался успешным: второе общекомандное место среди коллективов второй группы и первая медаль. Она была единственная в тот год — серебряная, завоеванная нашими ребятами в соревнованиях по перетягиванию каната.

Обладателем первой золотой спартакиадной медали среди атомщиков стал энергодарец В.Борисенко. В 2004

различного достоинства. После киевского «Спартак» спартакиада переехала на одноименный стадион в Алушту, затем обосновалась в Коблево. Сочетание южного воздуха, солнца, запахов трав и соснового бора, встречи с друзьями — спортсмены всегда с удовольствием едут сюда, а три-четыре дня, проведенные на берегу моря, никогда не помешают рабочему человеку.

В нынешнем году показал свой «характер» Covid-19, и долгое время решался вопрос, а проводить ли вообще спартакиаду? Спортивные залы закрыты, групповые тренировки запрещены, на предприятиях карантин. Здесь проявили настойчивость организаторы мероприятия — руководители спортивного общества «Україна», и в последние дни августа медики и Министерство молодежи и спорта, при условии выполнения всех карантинных требований, все же дали «добро» на проведение спартакиады. Конечно, все это отразилось на комплектации сборной и на результатах выступления спорт-

сменов. Было решено комплектовать сборную на базе одного коллектива, ближе всего расположенного к поселку Коблево. Остановились на ОП ЮУАЭС. Южан в сборной было шестнадцать, к ним присоединились пятеро энергодарцев, четверо нетешинцев, трое желтоводцев и двое варашан. Спортивную делегацию возглавил делегат ППО ХАЭС — Гук В.М., а сборную в качестве старшего тренера впервые возглавил известный в прошлом марафонец, мастер спорта Бурцайло А.И.

В программу нынешней юбилейной спартакиады были включены все виды спорта — волейбол, мини-футбол, настольный теннис, шахматы, шашки, гиревой спорт и армспорт. Начнем спартакиадный обзор с волейбольного турнира. Наша волейбольная дружина — трехкратный победитель рабочих спартакиад, а желания у чемпионов всегда амбициозные — отстоять завоеванный титул, у соперника — сместить с пьедестала корифея. По сравнению с прошлым годом в нашей команде три новичка, практически, новая команда. Времени для налаживания игры — ноль, и все теперь решало мастерство и воля к победе. Слепой жребий свел прошлогодних финалистов — атомщиков и угольщиков из Павлограда уже в дебютной игре. В первой партии наши легко побеждают, а во второй немного расслабились и дают сопернику возможность сравнять счет — 1:1. Теперь все решала третья, короткая партия, волейболисты еще называют ее «тай-брейк» и побеждает в ней, как правило, та из команд, у игрока которой нервы покрепче. Нервы оказались все же крепче у атомщиков и первая победа — в их активе.

По такому же сценарию проходила и решающая игра турнира с молодой, амбициозной командой профсоюзной сборной молодежи Херсона, которая и определила победителя спартакиады. Победа 2:1 и волейбольная сборная Атомпрофсоюза третий год подряд (четвертый в истории спартакиад) становится чемпионом. Не будем никого выделять в команде, все достойны похвалы, а назовем только ее состав: И. Романчук (РАЭС, капитан команды), И. Цыган (РАЭС),

М. Патынский, М. Слободяник, А. Меховых (все — ЮУАЭС), А. Боличевский (ВООП), И. Харченко (играющий тренер), И. Никитчук (оба — ХАЭС), тренеры — Невертий А.И. (ЮУАЭС) и Сологуб А.В. (ВООП).

Еще лет пять назад наши тренеры с трудом комплектовали сборную по гиревому спорту, а в командном первенстве атомщикам не удавалось подниматься выше четвертого места. Карантин несколько не отразился на выступлении нашего квартета силачей. В весовой категории до 80 кг инженер из Южноукраинска Николай Морозов, показав результат 200 подъемов и обеспечив себе первое место, решил поберечь силы на отраслевую спартакиаду, прекратил выполнять упражнения. Энергодарец Дмитрий Бандурович и Сергей Чулков показали отличный в своих весовых категориях результат, каждый по 243 подъема, и также заняли первые места. Дебютировавший на спартакиадном помосте желтоводец Алексей Саенко стал вторым в абсолютной весовой категории. В командном зачете наши гиревики повторили свой прошлогодний успех — снова первые!

Мы уже привыкли к победам нашего шахматного дуэта из Энергодара — Е. Криволаповой и Э. Ковалева. Состав участников турнира был в этот раз не столь многочисленным и любая неудача — поражение или пара ничьих, сразу усложняла шансы на высокое место. Елена уже к концу игрового дня практически обеспечила себе первое место. Эдуард сыграл в первых турах пару не

обязательных ничьих и усложнил свое турнирное положение. Догонять соперника всегда трудно, но энергодарец с честью вышел из положения, четко провел заключительные игры, стал серебряным призером, что и обеспечило атомщикам командную победу. Кубок шахматистов стал третьим в активе коллектива.

Перекуем бронзу на золото — под таким девизом играли наши шашкисты. Год назад мы радовались успеху команды — бронзовым медалям спартакиады южноукраинки С. Савченко и желтоводца Н. Пономаренко. Сегодня у них по два комплекта золотых спартакиадных медалей за личное и командное первенство. Светлана — бухгалтер Автохозяйства ОП ЮУАЭС, опытная шашкистка. А в прошлом году, вместе с Е. Криволаповой, стала еще и чемпионкой Международного фестиваля по шахматам в болгарской Албене. Николай — аппаратчик участка химводочистки кислотного завода ГП «ВостГЭК», настоящий вундеркинд. В шашки научился играть в шесть лет в одном из подростковых клубов Желтых Вод. Кандидат в мастера спорта, неоднократный победитель и призер всеукраинских и отраслевых турниров.

Многие годы нашим слабым местом оставался настольный теннис. Есть в наших коллективах неплохие игроки и массовость на высоте, но конкуренцию лучшим профсоюзным мастерам маленькой ракетки составить не удавалось. И вот лучик надежды — наш ветеран, тренер СК «Энергетик» из Нетешина Ни-

колай Вагнер завоевал бронзовую медаль спартакиадного турнира. За шаг от пьедестала она остановилась и его землячка Галина Разварская, у нее четвертое место.

Без наград остались в этот раз наши футболисты, которые на юбилейной спартакиаде были представлены командой ККСС «Олимп» из Южноукраинска. Начали турнир с многообещающей ничьей с прошлогодним чемпионом, а затем в трех играх уступали своим соперникам — в итоге три поражения и только четвертое место.

По известным «ковидным» причинам в организационном плане нынешняя спартакиада была самой сложной и тем приятнее, что за последние пять лет по количеству завоеванных наград она оказалась самой успешной для спортсмен-атомщиков. Заслуга в этом и вышезванных спортсмен-атомщиков, руководителей профсоюзных и физкультурных организаций: ЮУАЭС (Сниткова С.М. и Степанцова А.И.), ХАЭС (Гука М.В. и Балаяна С.А.), РАЭС (Мельника И.М. и Савороны В.В.), СООП (Филиппова Б.Н.), тренеров сборных команд — Невертия А.И. (волейбол, ЮУАЭС), Криволапова К.М. (шахматы, ЗАЭС), Недяка О.В. (футбол, ЮУАЭС) и др.

Особая благодарность генеральным директорам предприятий, которые взяли на себя ответственность и дали согласие на участие спортсмен-атомщиков в соревнованиях, освободили их от работы, обеспечили всем необходимым. Это наша общая победа!
Николай МЕРКУШЕВ

ПРАВОСЛАВНА СВЯТИНЯ НПП «ЧЕРЕМОСЬКИЙ»

Найвисокогірніша каплиця

побудована працівниками Національного природного парку «Черемоський», який є організаційною ланкою Атомпрофспілки України

Каплиця збудована на честь християнського Святого Великомученика Євстафія Плакиди — покровителя мисливців. Вона знаходиться на горі Томнатик на висоті 1340 метрів над рівнем моря, де розташована широка відома колишня радянська військова база ППО під кодовою назвою «Памір».

За безкорисну, благодатну, щирю працю під час будівництва православної святині всередині каплиці встановлено ікони з ликами святих, імена яких носять працівники Парку. Щороку тут відбувається молебень на честь Євстафія Плакиди і згадуються всі імена благодійників із НПП «Черемоський».

Туристи, які останнім часом масово відвідують знамениті білі куполи на горі Томнатик чи найвищу точку Буковинських Карпат — гору Яровиця, неодмінно проходять повз високогірної каплиці. А зайшовши усередину, можуть побачити справжні витвори мистецтва працівників Парку — власноруч вишиті рушники, якими прикрашені ікони, помолитися та поставити свічку за

здоров'я своїх рідних чи пом'янути тих, хто уже вище гір, на небесах...

СУЧАСНИЙ УЧИТЕЛЬ — НАСТАВНИК І ДРУГ

Креативні, енергійні, старанні

У першу неділю жовтня відзначався День працівників освіти. Серед штатних працівників Рівненської АЕС також є освітяни: 35 викладачів та майстрів виробничого навчання допомагають старшокласникам здобувати освіту й робітничий фах у стінах професійно-технічного училища (ПТУ) РАЕС.

— Викладацький склад професійно-технічного училища за останні п'ять років оновився на 80 відсотків, — зазначає заступниця директора ПТУ з навчально-методичної та виховної роботи Тетяна Омельчук. — Про нашу молодь може сказати тільки хороше: вони креативні, енергійні, старанні. Вдалося поспілкуватися з трьома молодими викладачками професійно-технічного училища РАЕС. До педагогічної діяльності кожна з них прийшла абсолютно різними шляхами.

Анна Скібчик третій рік викладає в ПТУ історію, правознавство та географію. Працевлаштувалася сюди за результатами співбесіди після закінчення Рівненського державного гуманітарного університету. Розповідає, що стати вчителькою мріяла з дитинства — за прикладом мами. Іншої професії для себе навіть не уявляє.

— Я знайшла себе, люблю свою роботу, а тому щаслива, — ділиться Анна Скібчик. — У викладацькій роботі ти завжди більше віддаєш, ніж отримуєш. Усі уроки різні, навіть якщо це одна й та сама тема, одна й та сама аудиторія. Інколи урок закінчується не так, як ти плануєш — не отримуєш тієї віддачі, на яку розраховуєш. І це, звичайно, пригнічує. Але коли ти отримуєш результат кращий, ніж очікуєш, це для вчителя дійсно щастя! Саме за такі емоційні моменти я й люблю свою професію.

Зовсім інша історія у Юлії Столяр. Свого часу дівчина закінчила магістратуру Київського політеху за спеціальністю «Електромеханічні системи автоматизації та електроприводи» і завжди була переконана, що стане технічним працівником або інженером. Проте доля розпорядилася інакше. Ось уже чотири роки Юлія Столяр успішно викладає в ПТУ спеціалізації енергетичного напрямку. Молода викладачка досконало знає будову та принципи ремонту практично всього обладнання РАЕС: від засувки до складних машин, таких як турбіна чи парогенератор. І хоча початок освітньої кар'єри був для пані Юлії трохи складним, адже хлопчача аудиторія сприймала молодого викладачку не зовсім серйозно, та з набуттям педагогічного досвіду все стало на свої місця. Юлія Іванівна зуміла вибудувати належну субординацію зі

Зліва направо: Тетяна КНЬОВЕЦЬ, Анна СКІБЧИК та Юлія СТОЛЯР вітають колег з професійним святом

своїми учнями й ширю радіє сьогодні своїй професії. Третій рік викладає в ПТУ фізику та електротехніку Тетяна Кньовець. Має за плечима дві вищі освіти: педагогічну і технічну. Але навіть обираючи коліс професію педагога, вона орієнтувалася радше не на освітній аспект, а передусім на предмет викладання — фізику. Ця наука завжди посідала чільне місце серед захоплень дівчини. Саме тому після закінчення ліцею Тетяна Кньовець вступила до Рівненського педагогічного інституту на спеціальність «вчитель фізики та хімії». Згодом удосконалила свої знання у Севастопольському університеті, на факультеті «Автоматизоване управління технологічними процесами».

Об'єднує всіх трьох молодих фахівчинь сучасний погляд на педагогіку: в учнях вони бачать не підопічних, а насамперед партнерів, і є для них не керівниками, а наставниками, дорослими друзями. Тож вважають: для сучасного вчителя саморозвиток є обов'язковою умовою повноцінних взаємовідносин з підростаючим поколінням, яке сьогодні, для прикладу, значно випереджає дорослих у сфері використання сучасних цифрових технологій та різноманітних гаджетів. І вчителі часто звертаються по допомогу в цих питаннях саме до учнів, а ті, у свою чергу, із задоволенням діляться своїми знаннями з наставниками.

Олена РОМАНІК
Фото автора

ВІДЧИНІТИ ДВЕРІ У СВІТ ПРЕКРАСНОГО

У її роботах живе Україна

З народною майстриною Валентиною Сірук знайомий кожен, хто закоханий у мистецтво вишивання. Ця неймовірна жінка давно творить та відроджує справжню національну автентичність. Проте особисто я відкрила для себе пані Валентину як майстра із соломоплетіння, відвідавши більше десяти років тому виставку в мистецькій галереї «Арт-пласт». Там тоді красувалися різдвяні прикраси із золотих стебел жита та пшениці, чудернацькі ялинкові іграшки, народжені руками талановитої нетішинки.

Сьогодні частинка тих витворів ожила в стінах Нетішинського краєзнавчого музею. А ще експозиції виставкової зали розквітли вишитими рушниками, сорочками, портретами. «Вишивка — це моє хобі родом із дитинства, воно не могло не народитися в моїй душі, адже і бабуся, і мама були закохані у цю справу. Так життям я і крокую з цим захопленням, адже воно визначає нашу самобутність. Вірю, що це є кодом нації», — ділиться думками Валентина Сірук.

Вона чаклує не лише «хрестиком» — експозиції представлені сорочками, вишитими різними техніками: гладдю, занизуванням. Також майстриня відтворює візерунки різних регіонів України: тут є подільські, полтавські, волинські, тернопільські орнаменти. Проте й вони захоплюють самобутністю, бо Валентина у кожній виріб додає власної фантазії.

«Дуже тішуся, що зараз усе це відроджується, що ук-

раїнська вишивка — це модно і стильно, а насамперед — це таке рідне! Щоразу коли починаю нову роботу, відкриваю і щось нове у знаннях, адже вчитися ніколи не пізно. Я багато спілкуюся з іменитими майстрами, відвідую майстер-класи, симпозиуми, творчі фестивалі, там проймаюся і натхненням, й ідеями. Охоче ділюся ними зі своїми однодумцями», — розповідає вишивальниця.

Раніше Валентина Іванівна працювала в Будинку дитячої творчості Нетішина, тож нині багато її вихованців перейняли майстерність від наставниці. Вона переконана, що вміння тримати голку в руках — заняття не обтяжливе, а дарує життю фарби. Каже, що коли буває сумно, то виручає ця срібляста помічниця.

Нині наша співрозмовниця захопилася складними техніками та непростим у роботі полотном: конопляним і лляним. Вишиває весільну сорочку старовинним борщівським

візерунком. А ще дуже любить реставрувати старі вироби, намагаючись уявити, хто їх носив, дослухається до енергетики речі.

— Скільки ж сорочок повинна була мати українська жінка? — запитує у майстрині.

«Ой, не менше двадцяти п'яти!» — відповідає. — Скриня готувалася дівчинці змалечку, а коли тій виповнювалося 10-12 років, майбутню наречену залучали до вишивання, аби надбати собі придане. Серед сорочок повинні були бути святкові та буденні, а ще чоловічі. Доля дорослого вбрання теж дуже цікава: його не викидали на шмаття, а майстрували дитячі льоли. З одного великого рукава виходила маленька сорочечка. А візерунки майстрині видивлялися в церкві одна на одній і старалися повторити той, що припав до душі. Проте як не буває однакового борщу, так і сорочка виходила неповторною».

На виставці представлено більше десятка сорочок та

рушників, і це далеко не всі витвори Валентини Сірук. Частина з них уже «емігрувала» до Америки та Європи як подарунки. На продаж жінка практично не працює, творить під настрій і дарує свої доробки рідним та близьким людям.

Окремої уваги заслуговують її роботи під назвою «З гордістю в серці» — вишиті портрети відомих українців: Івана Франка, Тараса Шевченка, Михайла Грушевського, Богдана Хмельницького, Лесі Українки. «Ідей багато, часу мало», — жартує майстриня. Проте творить і ляльки-мотанки, і весільні вінки, і оригінальні сумки зі... «смітєвих пакетів». А

ще закохана у солом'яний декор, це захоплення крокує паралельно із вишиванням. Каже, що дуже любить поєднувати в творчості і глину, і дерево, і соломку, і вишивку. Коли втомлюються очі, переключається на роботу із соломкою. І це теж благодатна нива, адже скільки ідей представлено в експозиції. Тут є дитячі іграшки-завбавлянки із звуком, є птахи, вертуни, зірки, букети-обереги, дідухи, різдвяні павуки та великодні прикраси. Валентина Іванівна вже має і свій щогорічний урожай різних колосків, який виростила власноруч. А матеріал зібрався — і нові плани не за горами.

«Є скарби, допоки їх шукають» — саме таку назву має виставка витворів Валентини Сірук. І вона сама їх не втомлюється шукати, не втомлюється пропитувати і мистецтво вишивки, і мистецтво соломкарства. Це жінка-мотиватор, ця жінка — сама скарб», — саме такі щирі слова прозвучали на адресу авторки від господині творчого закладу Оксани Кононюк. Директор Нетішинського краєзнавчого музею переконана, що ця експозиція знайде багато нових поціновувачів талановитої майстрині. Варто лише відчинити двері у світ прекрасного.

Тетяна СТЕПАНЮК

Наступний номер газети «Атомник України» вийде у світ зведеною кількістю 22 жовтня 2020 року

Відсутність інформації про зроблену профспілковою організацією справу — це відсутність самої справи!

Засновник: Професійна спілка працівників атомної енергетики та промисловості України
Видавець: Редакція газети «Атомник України»

Адреса редакції: вул. Хрещатик, 22, а/с 393 м. Київ, 01001
Газета «Атомник України»

Головний редактор Людмила ГАП'ЮК
Телефон: (044) 205-74-20
E-mail: atomnik@union.kiev.ua
atomnik@gmail.com
http://www.atomprofspilka.info

Газета виходить щотижня
Індекс — 21766

За точність викладених фактів відповідальність несе автор
Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій
При передруку посилання на «Атомник України» обов'язкове

Свідоцтво про реєстрацію КВ №4480 від 21.08.2000 року

Газета віддрукована у ТОВ «МЕГА-ПОЛІГРАФ»: 04073, м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14.
Тираж 5000